

1. ΑΠΟΨΗ

Μέσο: ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

Ημ. Έκδοσης: . . . 19/08/2019 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 16/10/2019

Σελίδα: 12

ΑΠΟΨΗ ΤΟΥ ΣΠΥΡΟΥ Α. ΠΑΠΠΑ*

Δεν θα μπόκαν στον προβληματισμό αν οι Έλληνες του εξωτερικού πρέπει ή δεν πρέπει να ψηφίζουν κατά τις εθνικές εκλογές. Και δεν θα μπό, γιατί ο προβληματισμός αυτός είναι προσημασμένος. Από τη στιγμή που το Σύνταγμα καθιερώνει την καθολική ψηφοφορία και, ως θεμέλιο του πολιτεύματος, τη λαϊκή κυριαρχία, δεν υπάρχει καμιά δικαιολογία που να μπορεί να περιορίζει το δικαίωμα όλων των (ισών) Ελλήνων πολιτών, που έχουν το εκλογικό δικαίωμα, να μετέχουν στις εθνικές εκλογές, όπου και να βρίσκονται. Κάθε αντίθετη επιχειρηματολογία είναι εκ του πονηρού. Πολύ περισσότερο, όταν στη σημερινή εποχή οι σύγχρονες τεχνολογίες επιτρέπουν τη δημοκρατική αυτή ολοκλήρωση με απόλυτη μυστικότητα και αδιαμφισβήτητη καταμέτρηση. Παράδειγμα, αλλά και κατευθυντήρια γραμμή, η Ευρωπαϊκή Ένωση με τη θέσπιση του δικαιώματος των Ευρωπαίων πολιτών να ψηφίζουν κατά τις ευρωεκλογές στον τόπο διαμονής τους και όχι υποχρεωτικά στη χώρα προέλευσής τους. Και για να δώσω ένα συγκεκριμένο παράδειγμα: τα μέλη της Διεθνούς Ένωσης «Αργώ» - Δίκτυο Ελλήνων Βρυξελλών είναι Έλληνες που εργάζονται είτε στους ευρωπαϊκούς θεσμούς ή σε άλλους διεθνείς οργανισμούς, είτε στον

Η κουτσά Δημοκρατία και ο σφετερισμός της πολιτικής εξουσίας

ιδιωτικό τομέα, ως επιχειρηματίες ή ελεύθεροι επαγγελματίες, με επίκεντρο το ενωσιακό γίγνεσθαι στην ευρωπαϊκή πρωτεύουσα.

Οι περισσότεροι από αυτούς, αν όχι όλοι, φορολογούνται (και) στην Ελλάδα, ενώ οι διεθνείς υπάλληλοι εξακολουθούν να έχουν νόμιμη κατοικία τους την ελληνική. Με ποια λογική, λοιπόν, οι πολίτες αυτοί της Ελλάδας, που στην πλειοψηφία τους μάλιστα την εκπροσωπούν, στερούνται στην πράξη του δικαιώματος να εκλέγουν τους εκπροσώπους τους στη Βουλή των Ελλήνων για τον λόγο μόνο ότι δεν τους δίνεται η δυνατότητα να ασκήσουν το εκλογικό τους δικαίωμα στον τόπο διαμονής τους; Μήπως είναι πολίτες δεύτερης διαλογής; Και τι θα μπορούσε να

παι κανείς για το ένα εκατομμύριο νέων Ελλήνων, που κατά την κρίση αναγκάστηκαν να ζητήσουν εργασία στο εξωτερικό; Δεν θα έπρεπε να υπάρξει μέριμνα, ώστε να κρατηθούν όσο πιο κοντά γίνεται στην πατρίδα τους και, έτσι, κάποια στιγμή να θελήσουν να επιστρέψουν, ώστε να ανακτηθεί το χαμένο στο μεταξύ εξειδικευμένο ανθρώπινο δυναμικό; Η, με το που έφυγαν, έχασαν τιμωρητικά και το βασικό δικαίωμα του πολίτη να εκλέγει τους εκπροσώπους του; Αλλά και για τους υπερπόντιους ομογενείς εκτός Ε.Ε. που εξακολουθούν να ενδιαφέρονται για τα ελληνικά δρώμενα, διατηρώντας το εκλογικό τους δικαίωμα και που πολλές φορές δίνουν το «παράν» με την οικονομική ή πολιτική βοήθειά τους, δεν ισχύει ότι θα έπρεπε να διατηρηθεί αλώβητος ο ομφάλιος λώρος; Πώς

μπορεί να αγνοείται μια σχεδόν δεύτερη Ελλάδα που βρίσκεται εκτός εθνικών συνόρων; Μήπως αυτό δεν είναι ένα ανταγωνιστικό πλεονέκτημα που δίνει πολλαπλασιαστική δύναμη σε μια χώρα; Γιατί μπορεί η Ελλάδα να είναι μικρή, όμως ο Ελληνισμός ξεπερνάει τα στενά γεωγραφικά της πλαίσια και η πολιτιστική της κληρονομιά, φυσικοί πόροι της οποίας είναι οι Έλληνες ανά τον κόσμο, είναι παγκόσμια.

Δεν υπάρχει, συνεπώς, καμιά δικαιολογία για τη συστηματική ολιγωρία όλων των κομμάτων μέχρι τώρα να αποκαταστήσουν την κουτσά από την άποψη αυτή ελληνική Δημοκρατία. Εκτός και εάν επρόκειτο για μια θελημένη χειραγώγηση του εκλογικού αποτελέσματος με στόχο τον σφετερισμό της εξουσίας. Ο,τι και να ήταν, ας μείνει για την Ιστορία. Και να μην η Ιστορία διδάσκει, η παρελθοντολογία, όμως, στη φράση αυτή δεν βοηθά. Ποτέ δεν είναι αργά για την αποκατάσταση της λειτουργίας των θεσμών, με συναίνεση και χωρίς κομματικές υστεροβουλίες. Το αποτέλεσμα θα είναι μια ισχυρότερη ελληνική Δημοκρατία.

* Ο Σπ. Α. Παππάς είναι δικηγόρος, πρόεδρος του Δικτύου Ελλήνων Βρυξελλών